

Sygn. akt: I C 304/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 65.477,40 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w wysokości 10 % w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 62.893,51 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 września 2016 roku do dnia 14 września 2017 roku,

2. należność główną zasądzoną w pkt 1 wyroku wraz z odsetkami umownymi w wysokości 6.530,69 zł (sześć tysięcy pięćset trzydzieści złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) rozkłada na 5 rocznych rat w wysokości:

a) pierwsza rata w kwocie 5.000,09 zł (pięć tysięcy złotych dziewięć groszy),

b) kolejne 4 raty w równej kwocie 16.752,00 zł (szesnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt dwa złote)

płatne do dnia 30 września każdego roku, przy czym pierwsza rata płatna w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 10.501,24 zł (dziesięć tysięcy pięćset jeden złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 304/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko A. G. o zapłatę kwoty 65477,40 zł z odsetkami umownymi od kwoty 62.893,51 zł w wysokości

czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 1 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 5 lutego 2015 roku zawarł z pozwaną umowę kredytu. Na podstawie tej umowy pozwana była zobowiązana do spłaty okresie objętym umową rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek bankowy przeznaczony do obsługi umowy w terminach i kwotach wskazanych w umowie.

Pomimo ciężącego na pozwanej obowiązku nie wywiązywała się ona z postanowień zawartej umowy nie dokonując płatności w ustalonych kwotach i terminach. W związku z powyższym będąc uprawniony zgodnie z umową powód wypowiedział ją pozwanej wzywając do spłaty kwoty zadłużenia, wskazując jednocześnie, iż brak zapłaty będzie skutkować postawieniem w stan wymagalności całej kwoty. Brak reakcji ze strony pozwanej doprowadził do wystawienia przez powoda „Wyciągu z Ksiąg Bankowych” potwierdzającego wysokość wymagalnego zadłużenia.

Powód wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 62893,51 zł tytułem wymagalnego kapitału, kwota 908,11 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych oraz kwota 1675,78 zł tytułem niespłaconych odsetek karnych.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana A. G. uznała roszczenie powoda. Przyznała, iż zawarła z powodem przedmiotową umowę kredytu, jednak się z niej nie wywiązała. Pozwana wniosła o rozłożenie zasądzonego świadczenia na 5 równych rat, z tym że pierwsza płatna do końca września 2017 roku byłaby w wysokości 5000 złotych. Wskazała, iż zaciągnęła kredyt na potrzeby gospodarstwa rolnego, nieterminowa spłata kredytu spowodowana była ubiegłoroczną suszą, która spowodowała, że zebrane plody rolne były mniejsze, a co za tym idzie dochód gospodarstwa był mniejszy. Obecnie sytuacja materialna pozwanej poprawiła się z uwagi na większe zbiory podczas żniw oraz zwiększenie hodowli trzody chlewnej. Pozwana spłacała drobnych wierzycieli i jedynym wierzycielem pozwanej jest powód. Przeciętny miesięczny dochód w gospodarstwie rolnym pozwanej wynosi 4000 zł netto. Pozwana wraz z mężem ma na utrzymaniu trójkę dzieci w tym dwoje pełnoletnich, które uczą się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2015 roku powód Bank (...) SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W. zawarł z pozwaną A. G. - umowę kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanej kredytu w łącznej kwocie 104374,84 zł. Spłatę kredytu rozłożono na 96 miesięcznych rat zgodnie z harmonogramem spłata miała nastąpić do dnia 6 lutego 2023 roku.

bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu nr (...) z dnia 5/02/2015r. k. 13-19

Pozwana początkowo spłacała kredyt zgodnie z przyjętym harmonogramem. W związku z zaprzestaniem regularnego spłacania rat kredytu, została pozwanej wypowiedziana umowa kredytu. Powód wezwał do spłaty kwoty zadłużenia, wskazując jednocześnie iż brak zapłaty będzie skutkować postawieniem w stan wymagalności całej kwoty. Brak reakcji ze strony pozwanej doprowadził do wystawienia przez powoda „Wyciągu z Ksiąg Bankowych” potwierdzającego wysokość wymagalnego zadłużenia na dzień 31 sierpnia 2016 roku, na które złożyły się kwoty: 62893,51 zł tytułem wymagalnego kapitału, 908,11 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych oraz 1675,78 zł tytułem niespłaconych odsetek karnych. Jednocześnie powód w piśmie z dnia 28 września 2017 roku przesłanym do pozwanej wskazał, iż niespłacenie całości wymagalnej wierzytelności w oznaczonym terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

bezsporne, nadto dowód: wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 31 sierpnia 2016 roku k. 42, pismo powoda - polubowne wezwanie do zapłaty z dnia 28 września 2016 roku k. 25

Pozwana A. G. przedmiotowy kredyt zaciągnęła gdyż potrzebowała środków na funkcjonowanie gospodarstwa rolnego, które prowadzi wspólnie z mężem. Początkowo pozwana spłacała kredyt regularnie zgodnie przyjętym harmonogramem spłat, jednakże z uwagi na mniejsze dochody z gospodarstwa rolnego w roku 2016 spowodowane wiosenną suszą oraz wmarznięciem upraw rzepaku i zboża nie była w stanie spłacać zaciągniętego zobowiązania. Zeszłoroczny budżet domowy w związku z nieurodzajem wystarczył pozwanej na pokrycie bieżących wydatków w związanych z utrzymaniem domu i gospodarstwa rolnego. Pozwana ma na utrzymaniu trójkę dzieci w tym dwoje pełnoletnich, które nadal się kształcą. Obecnie pozwana nadal z mężem prowadzi gospodarstwo rolne, które przynosi średni miesięczny dochód w wysokości 4000 złotych netto miesięcznie. Obecnie sytuacja materialna pozwanej poprawiła się w związku z większymi dochodami z gospodarstwa rolnego w roku 2017. Ponadto pozwana rozbudowała hodowlę trzody chlewnej. Pozwana spłaciła również drobnych wierzycieli i jedynym jej wierzycielem pozostał powód. W związku z powyższym pozwana na rozprawie wraz z pełnomocnikiem złożyła wniosek rozłożenia spłaty wierzytelności na 5 równych rocznych rat przy czym pierwsza płatna do 30 września 2017 roku wyniosłaby 5000 złotych.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanej na rozprawie w dniu 14 września 2017 roku w okresie od 00:06:15 do 00:17:42 – porównaj protokół k. 61-62 oraz stanowisko pełnomocnika pozwanej w okresie od 00:03:02 do 00:06:15 – porównaj protokół k. 61-62.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwana uznała powództwo w całości. Pozwana nie kwestionowała faktu, iż zawarła umowę kredytu z powodem Bank (...) SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W.. Przyznała również, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazła się w trudnej sytuacji finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwaną jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 65.477,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP tj. 10% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 62.893,51 zł od dnia 1 września 2016 roku do dnia 14 września 2017 roku.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu

świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanej w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13)

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanej. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwaną i jej bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu związany był z nieurodzajem w rolnictwie spowodowanym zaistniałymi warunkami atmosferycznymi w 2016 roku, który przełożył się na wysokość dochodów w rodzinie pozwanej (ponieważ cała rodzina prowadzi wspólne gospodarstwo rolne). Wysokość zobowiązania uzasadnia twierdzenie, że nawet przy zwiększonych dochodach w roku 2017 pozwana nie jest w stanie jednorazowo uregulować całości zasądzzonego roszczenia. Zauważyć należy, że pozwana wykazała wolę uregulowania swojego zobowiązania – w toku sprawy oświadczyła, iż jeszcze w tym roku na poczet wierzytelności wpłaci 5000 złotych.

Zdaniem sądu pozwana aktualnie będzie mogła regulować należności wobec powoda jedynie w razie rozłożenie jej na pięć rat, przy czym wysokość tych rat jest wyższa niż raty ustalone przez strony w umowie, a spłata zobowiązania nastąpi przed datą jego spełnienia wskazaną w umowie kredytu. Aktualna sytuacja rodzinna i finansowa pozwanej nie pozwala jej na zapłatę wyższej należności. Wobec powyższego uznając, że zaistniały przesłanki określone w art. 320 k.p.c. sąd rozłożył zasądzzone świadczenie na 5 rat rocznych przy czym pierwsza rata w kwocie 5000,09 zł, – cztery kolejne w wysokości 16.752,00 zł - określając obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat. Zasądzając świadczenie sąd przyznał powodowi również odsetki od zasądzzonego roszczenia za okres do dnia wydania wyroku (porównaj w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku III CZP 11/70).

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 65.477,40 zł, jak również, że roszczenie powoda zostało w całości uwzględnione.

Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 3274,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7200,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności 10,24 zł co łącznie dało kwotę 10.501,24 zł. Przyjmując, iż powód wygrał w 100%, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda całą w/w kwotę, tytułem zwrotu kosztów procesu.